

להיות אמה של דנה

"בכיי" "ותינוק מקולקל"

בחודשי הינקות הראשונים שלה גרה בתי אצלי בידיים, קשורה בדבק ללב. אני מאמינה במגעיים גופניים, בהמון חום, בהמון אהבה, וכמה שיותר. אלוהים עדי שאני יודעת להגזים, ובכל זאת, עם תי נוקות רכים אי אפשר להגזים. כל כמה שמחבקים אותם, לעולם זה לא יעלה על תחושת גן-העדן שכבר חוו עד רגע לידתם.

הוא פרט מושלם אחר. להכיר במצוקתו, כבעלת זכותיקים חשובה משל עצמה, למרות שלאמא-אבא לא מציק שום דבר חוץ מבכיו - זה כבר צעד ראשון וחשוב. אימון טוב לחינוך עתידי, שבו לא "יבלע" עליידי ההורים. אי-היענות לבכי זה היא פגיעה גוראית באימון הילד לעולם, וקובעת אם גישתו לחיים תהיה חיובית או שלילית מעיקרה. לא לזלזל בקטנים האלה. מוחם הוא הדבר הכי רגיש וקולט בעולם. הטבע עשהו כזה, כדי שיוכל להשתלט על כמות מידע קיומי אדיר, שלעולם לא יצטרך לו בי

שהתינוק טעם בעודו ברחם. הוא מכיר גם, איך זה אחרת". מה תעשו או אם האחות המספלת בכס הנחון עליכם, תעשה לכם קוצ-קוצ-קוצ-קוצ - ותאמר לסו-בכים באטימות: "אני לא יודעת מה יש לזה, כל הזמן בוכה. אפשר לחשוב שיש לו דאגות פרנסה". ואו יענו לה: "גו, ככה זה, כולם בוכים, אבל זה מפתח את הריאות". אני חוששת, שחוץ משינאת-עור למ כבושה לאחת הו, הרבה אימון למקום שבו תמצאו, כבר לא תפתחו אף פעם.

עוד דבר, שמאוד אני אוהבת, זה בני אדם שמוהרים מפני פינוקייתר של ה-תינוק, ו"קילקולו". כבר אמרתי, את טעם גן-העדן החופשי שחווה במשך תישעה חודשים, ההורה הכי ספרטני לא יוכל לגוול. זה של הילד, לתמיד. אפשר רק לקרב לו את טעם החווייה קרוב ככל שאפשר - אך לא יותר.

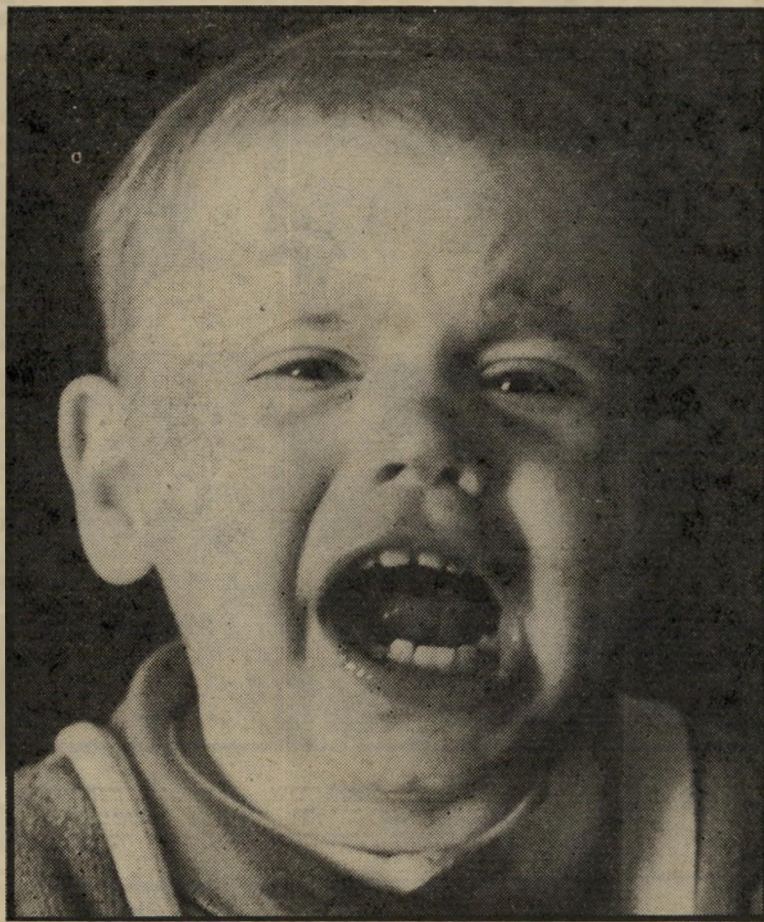
זו שאלה יסודית. מה הולך פה? איני טרס של הורים מוכרח להיות מול אינטרס של ילדם? למה נידמה לאנשים שתפקיד של תינוק זה לדרוש אהבה, ותפקיד של הורה זה להתחמק כמיטב יכולתו? האם התינוק ביקש להיוולד, או שהיתה זו החלטה של אנשים בוגרים להביאו לעו-לם, עם כל מה שסרוך בכך? תינוק רר צה תשומת-לב? רוצה להרגיש את הלב של ההורה? מגיע לו? הוא כנה קטן וחלוש בעולם של גוליברים, למה לא לספק לו את החום והאהבה החיוניים לו כל כך בפועל, ככל שדרוש לו? והוא בלבד מוסמך לקבוע כמה. לא נכון שמר-גילים אותו "רע". זו זכות אלמנטרית שלו. להרגיל אותו טוב, זה כביכול לתר-גיל אותו לחיות "בלי זה", או עם מעט מ"זה". מוכרי לי את הסיפור על העגלון שהרגיל את הסוס שלו לא לאכול. אותו הגיון יש ביסוד שני הדברים! קחו אותם על הידיים, וכמה שיותר! לא לפחד שתי נוק יגדל כך לאדם תובען. אדם תובען זה אדם שמנגנון השובע שלו התקלקל בגלל רעב פסיכולוגי נוראי. למה לגרום לו רעב זה? בשם איוו תיאוריה?

ההענקה המאסיבית והלא מוגבלת הו, בין כה וכה אינה לאורך זמן. הטבע חכם מכל אדם. הוא ברא מנגנון שובע, שמאותת למוח להתפתח הלאה. ברגע שעובר פרק הזמן הנתון של הגדילה, וההבשלה, ושום כלום לא חסר לבן-אדם, הוא באופן טבעי מתבגר לשלב גבוה יותר, אלא אם כן הוא חווה חסך כלשהו, ואז, במיגור הצר שבו הוא מרגיש חסך, הוא "נתקע". כך בדיק קורה שחלקים מאישיות של אדם מתבגרים, וחלקים אחרים "נתקעים". החיים שועטים קדימה, ואת אשר לא קיבלה האישיות בומו הצר הנתון, בין כה וכה אין להחזיר אחר כך, למרות תחור שת הרעב שנשארת לכל החיים. "לעיי-טר", זה תמיד "שפעייטר". כל אבטיחי העולם, לא ירווח כעת את צמאנוי לאבטי-חם שכל כך רציתי, ולא היו לי בילי-דוטי", אמר רומיון גארי, וזה ככה. ממש ככה.

מצחוק-עצוב שבדרך כלל דווקא בגיל הינקות, כשהילד זקוק לכל תשומת-הלב, מתחמקים מעול זה כמיטב היכולת. ודווקא כאשר הוא מתבגר, ואינו זקוק עוד לכל זאת, מקפצים עליו ההורים, וחונקים אותו נפש עם תשומת-לב דאגנית, כולמת ומיותרת.

אל תפתחו מפנינוק, ככל שתעניקו, לא יגדל לכם ילד רכרוכי משוקללה, אלא אם כן יש לכם בעייה, ובמודע או לא, אתם קושרים אותו לשרותים שלכם, ש-מאוד מאוד קרובים להענקת אהבה, ובכל זאת זה משהו אחר.

החיים המעשיים הוכיחו, שדווקא אדם שקיבל - וקיבל המון - גדל לאדם שיודע, יש לו מהיכן להעניק, דווקא אדם שפונק בילדותו במצע תשומת-לב אוהבת, גדל לאדם חיובי, בוטח בעצמו, חופשי מלחצי אישיות פנימיים, ובעל כור-שר התמודדות יוצא מן הכלל עם החיים. אם מבינים זאת נכון, מציצים קצת אחרת על כל חנושא.

גם להם יש זכות "לבעיות" עובדה שיש...

אני נזכרת איך הייתי שומעת הערות של אנשים - דווקא בסדר בשאר תחור מי החיים - שעד היום מקפידה אותי האיוולת המקובלת, האכזרית, והעדיין כל-כך-ירווחת-בציבור שביצבצה מדבריהם. הם היו אומרים לי, ואפילו לא מבינים איזה חלקים מגעילים מעצמם הם חוש פים כך: "מה את קופצת אליה עם כל פיסס קטן? תני לה לבכות. תינוקות צרי כים לבכות. זה מפתח להם את הירי אות!" - נאצים! את הריאות של התר נוק מפתח המון בלבד והנשימות האינס-טינקטיביות. בכי לא נועד בכדי לפתח את הריאות, וגם לא בכדי לתת "פור-קן" לעוללים. בכי בחודשים הראשונים, הרבה לפני שהוא הוסף מנוף מניפור לציות, הוא איתות נואש למצוקה, שבאופן נואל התרגלו בציבור לראותה באור "טבעי" - ועל כן לא לייחס לה את תשומת-הלב הנכונה. היצור הקטן יכול לבכות לילות שלמים לעזרה כלשהי ש-תגיע ותצילו מצוקתו האימוה מאוד בני-עניו - ממנה אינו יכול בשום פנים להשתחרר בכוחות עצמו - וזה נחשב "טבעי", או סתם מציק, "אבל אין מה לעשות". זה ברברי!

ככל שהילוד הוא עצם מעצמו ובשר מבשרו של הורהו - הרי שבכל זאת

פה

התחילה הקריירה

לכבוד הבן-פורת-יוסף-שחר ג'וניור של דיני וזהבית חסידוף, הזמן מוחל מומ-חה. מובן שהאבא הנרגש מסתובב סביב סביב, דואג לעבודה שתצא כמו שצריך, עומד על כך שלבן שלו יהיה סיפתאח טוב בחיים.

המוהל, אישיות כריזמאטית ושחקן משופשף, הניף את כל האינסטרומנטים כמו מפיסטור-הגדול, ובתנופות מדויקות קצץ-חתך-ארו.

"ועכשיו", פנה אל הקטנצ'יק, לאות סיום העבודה, "שחק אותה".

מיסעדה

מאכליים

מטורפים

במחירי נוסטלגיה

הו הו, איזה פנינה נדירה שמצאנו בין המיסעדות, בתפריט הלא-רגיל, ובמחירים הסופר-בסדר. לילה אחד נפלסנו מאיזה מקום, מותשים מבולוי מפרך ומשעמם, רעבים עד לב משמיים. היה ברור לנו שאת הבטן לא משכיבים לישון במצב ריק, אבל גם להטעין אותה יותר מדי - ידענו - לא בסדר. גם לקניבאלים יש יום המחרת, ושתים-עשרה בלילה איננה שעת הסטייקים. דגו הצהיר הבן-זוגי מנוער, אני מת לדגו!

נמצאנו באיזור הירקון, פינת ירדי-הסירה, ועם כל הכבוד, הדג הפרטי שלנו מצוי לרוב ביפו. חכנו מה לעשות, עצ-לנות זה נימוק די מאסיבי, שתכלנו "סתכל-נו, ולא בא לנו משום דגים שבסביבה. פתאום ראינו משהו חדש. הקולומבוס התעורר בנו, וצללנו לבסנים. ואללה, הש-תלם לקולומבוס. דבוק לסינית של מנדיס, במקום שהיתה פעם מיסעדת ציון, פתחו מיסעדת דגים שי-ג-עון. קוראים לזה עכשיו הפינה.

הביאו שף מיוחד מצרפת, שילמו את מישקלו בזהב, שלושה חודשים הקיוו ממנו את התמצית, למדו לבשל את התפריט כמו בתלומות, והקליינטורה מתעלפת.

איך שנכנסים, מקבלים אותך באיכ-פתיחות, עם חום מירוחי. למרות אכזבתנו המרה, לא היה זה הקסם הבלתי-עמיד שלנו, שגרם לקבלת-הפנים. כל מי שנכ-נס שם, מתקבל מאוד יפה, ובהחשב כ-ב מציאות היום-יומית בשטח, זו כבר נקו-דה. אחר-כך מתיישים לשולחנות עץ כהה, עם מפות צהורות, גרות דולקים, וכל האינסטנט-רומנטיקה.

בנקודה זו, הפחד מפני החשבון מת-חיל להתעורר עמומות. אנא מנוסה, אנא מביאים פרוסות לחס-חי דקיקות, עם צל-חות חמאת-שום, והוה הפחד קם לתחיה, אני יודעת, פשוט יודעת, שכמה מאות מיתרות קופצות כאן לבל לשוב. אבל נכנסנו, נכנסנו.

איציק הומין לנו בורי ברובט חרדה, ולוקוס ברובט פרבנסיאל. לאיש הזה חיך הרבה יותר הרפתקן מאשר לי. אני שמ-רנית, לא כל כך בהרה עם דגים ברובט, בשבילי, הרוטב מקלקל אותם. אלא שכל זה היה אמור להיות נכון עד שקיבלתי את החלום שהזומן לי. מה יש? בשביל מה יש דעות, אם לא בכדי להחליף אותן?

בא לי דג בורי אפוי, מימת ברדאחיל, נסול ריח נפס יתי-כיוני, רך, רטוב וני-